

Echte stilte

Door Steve Hearts

Kort geleden bevond ik me in een situatie waar ik geen raad mee wist. Die nacht lag in mijn bed te woelen en pijnigde ik mijn hersenen om de juiste oplossing te bedenken. Uiteindelijk zei ik zelfs een oprecht gebed en vroeg ik God om hulp. Gespannen luisterde ik naar de stilte om te horen of God me misschien iets zou toefluisteren.

Ik had gehoord dat je heel stil moest zijn, dan zou je God zeker horen spreken. Maar ik hoorde helemaal niets. Zijn stem was net zo stil als de nacht om mij heen.

Ik weet zeker dat God niet doof is, maar waarom zei Hij dan niets? Was dit misschien weer een van die leermomenten en was het tijd om 'geduld' te leren?

Heer, nu even niet. Nu heb ik U nodig en heb ik geen tijd om van alles te leren.

Waar bent U, nu ik U zo heel hard nodig heb?

Ik kwam er zelf niet uit. God moest me helpen en ik had Hem mijn probleem voorgelegd. Ik herinnerde Hem er aan dat Hij zelfs ergens gezegd had dat Hij zou antwoorden voor wij ons verzoek al bij Hem hadden neergelegd, maar daar had ik nu in elk geval nog niet veel van gemerkt.

Ik had ook in de Bijbel gelezen over het belang van stilte. Maar ik was toch stil? Ik verroerde me niet. Ik gaf geen kik. Waarom hoorde God me dan niet?

Net toen ik gefrustreerd uit mijn bed probeerde te klimmen om een glas water te gaan halen voelde ik dat God tot mijn hart sprak.

"Stil? Ben je echt wel zo stil als je beweert te zijn?"

"Natuurlijk Heer," zei ik een beetje geïrriteerd. "Ik ben één en al stilte. Ik heb me al

twintig minuten niet bewogen. Maar ik heb niets gehoord. Ik word gek van die stilte.”
“Je lichaam is misschien rustig en stil,” sprak de Heer weer, “maar is je geest ook stil? Kijk eens naar je mentale gesteldheid!”
Mijn mentale gesteldheid?

Toen ik dat deed realiseerde ik me al snel wat God bedoelde en waarom ik zo gespannen en onrustig was, ondanks het feit dat alles in mijn omgeving rustig en stil was en ik me nauwelijks durfde te bewegen. De stilte was aan de buitenkant, maar van binnen was ik één grote bonk zenuwen. Ik maalde nerveus rond in mijn gedachten over al mijn problemen waar ik zelf geen oplossing voor wist. Nee, van binnen was er geen stilte. Ik besloot af te remmen. Om mijn gedachten tot rust te brengen, totdat ik helemaal niets meer dacht.

Ik had me niet gerealiseerd hoe onrustig ik eigenlijk was geweest. Ik moest de echte stilte binnen gaan. Ik moest de rust ervaren. Nu begon ik echt te genieten van de stilte. En inderdaad, ik kreeg uiteindelijk ook de antwoorden waar ik naar zocht. Nieuwe, verfrissende gedachten kwamen bij me op en ik begon vertrouwen te krijgen in een goede afloop. Maar dat gebeurde dus pas nadat ik me gerealiseerd had wat ware stilte precies inhoudt.

Vertrouwen is rust. Rust in je hart en rust in je geest. Dat kun je zelfs ervaren als je druk aan het werk bent, want het is een gesteldheid van je hart.

Van nature ben ik iemand die altijd maar bezig is. Ik maak voortdurend plannen en overdenk alles en het is maar zelden stil in mijn hoofd. Helaas is het ook waar dat een groot deel van mijn tijd in beslag wordt genomen door mijn zorgen en of alles wel goed terecht zal komen. Dat moet dus veranderen. Daar is stilte voor nodig. De stilte van de geest en daarom moet ik telkens weer leren en ervaren wat die ware stilte inhoudt. De Bijbel vermaant ons om er werk van te maken en om de ware stilte steeds weer te zoeken en te ervaren. Juist in de stilte van God kan Hij aan het werk gaan en wordt hij niet gehinderd door onze aanwezigheid en onze onafgebroken stroom van suggesties hoe Hij het moet doen.

In de stilte worden de gevechten gewonnen, wordt er in onze noden voorzien en wordt onze relatie met God versterkt. De Bijbel zegt daarover: Geef het op en weet dat Ik God ben. (Psalm 46:11)